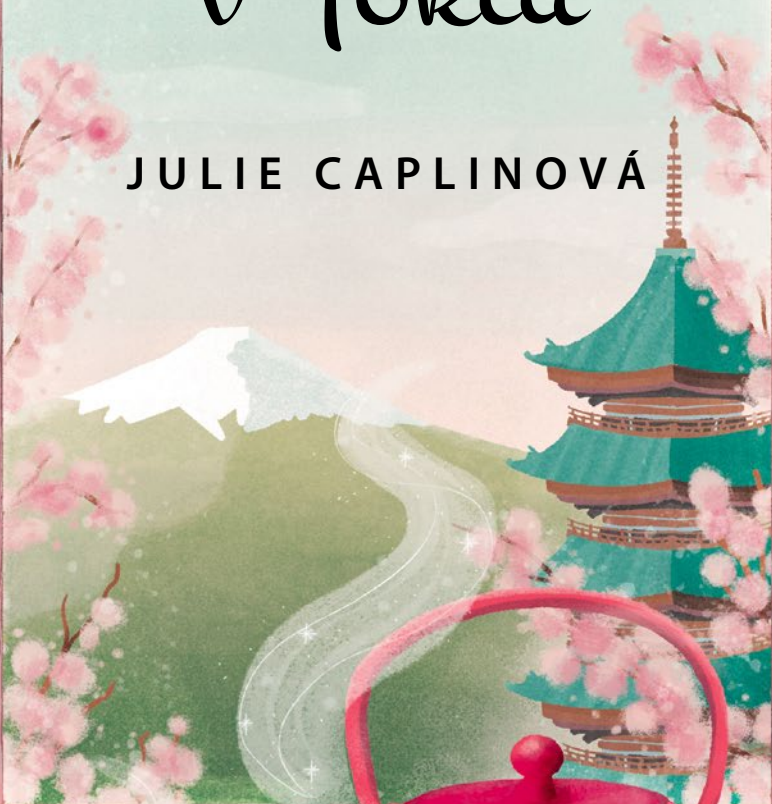

ČAJOVNA v Tokiu

JULIE CAPLINOVÁ

COSMOPOLIS

Cesta za omamnou vůní sakur a tradičním čajovým obřadem

*Nickovi, Ellii a Mattovi,
kteří se o sebe našťěstí všichni umí skvěle postarat.*

JULIE CAPLINOVÁ

ČAJOVNA
v Tokiu

PŘELOŽILA MICHAELA KLEVISOVÁ

Originally published in the English language by HarperCollins Ltd.
under the title *The Little Teashop in Tokyo*
Copyright © Julie Caplin, 2020

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2021
Translation © Michaela Klevisová, 2021
Cover Illustration © Kateřina Brabcová, 2021

ISBN 978-80-271-1232-6

Kapitola 1

Mezinárodní letiště Haneda Tokio

„Splyň s davem, Fiono, splyň s davem,“ opakovala si starou známou mantru a nervózně se tahala za konec blondatého copu. Stála při tom na jedné noze a nártem druhé si třela lýtko jako nerozhodný čáp. Bylo naprosto směšné chtít splynout s davem, když ji obklopovaly samé droboučké afektované tmavovlásky a pobíhaly sem a tam jako pilní mravenci. Měly jemné rysy a nádherně husté, lesklé vlasy a Fiona si mezi nimi připadala jako mamut na přehlídkovém molu v Paříži. Na strašlivý okamžik jí připadalo, že je zpátky ve škole mezi hezkými spolužačkami, které nad ní opovržlivě ohrnují nos.

Chtěla se uklidnit dlouhým nádechem, ale místo toho se jí z hrdla vydral utrápený povzdech. Připadalo jí, že všem ostatním cestujícím někdo přišel naproti. Rozhlédli se a v rukou některého ze štíhlých mužů v perfektně padnoucím obleku uviděli cedulku se svým jménem. Fiona si vybavila, jaké to bylo, když zůstávala ve školce jako poslední, nebo když při tělocviku platila za tu nešiku, kterou ve svém týmu nikdo nechce.

Snad na ní není vidět, jak je nervózní. Znovu přejela pohledem po bílých cedulkách a pátrala po svém jméně. Z hluku velkého letiště jí zvonilo v uších a vzadu na krku se jí začínaly ježít chloupky nepříjemným tušením, že něco není v pořádku. Letadlo přistálo už před hodinou, zavazadla se objevila na pásu s rychlostí, kterou

Japonci podle všeho považují za normální, ale vyzvednout ji nikdo nepřišel. Nejraději by znovu vytáhla z kabelky papír se všemi podrobnostmi a ještě jednou si ho pročetla, ale nechtěla působit úzkostně a zoufale. *Důvěřuj tomu lejstru a všemu, co ti slibuje, Fiona*, přikázala si. Je tady. Sebrala odvalu a vyrazila. Necítí se ani trochu v pohodě, ale poradí si. Nedbala na to, že jí matka cestu rozmlouvala. Tohle je životní příležitost. Fiona by nikdy nevěřila, že se jí něco takového může stát.

Nejen že vyhrála plně hrazený pobyt v Japonsku, organizovaný ve spolupráci s Fakultou umění Polytechnické univerzity v Tokiu, ale navíc bude moct vystavit své snímky z cesty v Japonském centru v Londýně. Udělala dobře, že se zapsala na večerní kurz fotografování pořádaný jednou z londýnských univerzit.

Strčila ruku do kapsy a bříšky prstů přejela po hladkém slonovinovém povrchu *necuke* – ozdobného knoflíku, který byl kdysi součástí japonského tradičního oděvu. Knoflík ve tvaru králíčka s sebou vozila všude. Táta jí zemřel, když byla ještě malá, a nezůstalo jí po něm nic než tahle věčička. Králíček ji inspiroval k mírnému, povrchnímu zájmu o Japonsko, takže když se dozvěděla o soutěži, hned jí napadlo, že by se mohla přihlásit. A panovačná kamarádka Avril už jí pak dokopala k tomu, aby nápad proměnila v realitu.

A teď je na dva týdny tady. Dva týdny bude sbírat zážitky, zjišťovat, co vše jí Japonsko může nabídnout, a navíc jí bude dělat mentora jeden z nejlepších fotografů na světě, Jutaka Araki. Na přihlášce do soutěže si dala záležet, a ať tomu kdo věří, nebo ne, je tady po zásluze.

Prsty ji svrběly touhou vytáhnout z kabelky pečlivě přeložený list papíru a pro jistotu si ještě jednou přečíst, co na něm stojí. *Vykašli se na to, přikázala si, víš přece, co je na něm napsáno. Vyzvednou tě na mezinárodním letišti Haneda. Každou chvíli se objeví člověk s tvým jménem napsaným na úhledné bílé cedulce. Třeba to*

dokonce bude sám slavný Jutaka Araki? Pevně stiskla v dlani telefon, který měla v hluboké kapse mohérového kabátu hned vedle králíčka. Ne, teď nebude kontrolovat zprávy. Určitě už jí zase psala matka, aby ji informovala, jaký měla dnes ráno tlak. Stoupl jí po každé, kdy Fiona udělala něco, s čím zásadně nesouhlasila.

Rozhlédla se po vzdušné příletové hale plné lidí a uvažovala, proč jí připadá tak neobvyklá. Kromě fascinujících, ale nesrozumitelných japonských znaků naštěstí viděla i nápisy v angličtině. Před cestou do Japonska se ze všeho nejvíc bála, že si nezvládne přečíst základní informace. Jen o něco méně ji znepokojoval fakt, že se nikdy nenaučila jíst hůlkami a dosud neochutnala sushi, protože syrové ryby ji vážně nelákají. Co tady k čertu bude jíst?

Namáhavě polkla. Co když se nikdo neobjeví? Co si počne? Začínalo se jí zmocňovat zoufalství. Vzdechla, přešlápla z nohy na nohu a s nadějí pohlédla na nově příchozí. Všechno jí tu připadalo cizí a nepřátelské. V obrovském nápojovém automatu na protější straně haly rozeznávala známé logo Coca Coly, ale ostatní plechovky jí vůbec nic neříkaly a nedokázala si představit, co asi obsahují.

Pohled jí padl na muže, který k ní napůl běžel. Vlál za ním rozepnutý kabát. Když se k ní přiblížil, přimhouřila oči. To se jí snad zdá!

Ježkovy oči.

Vážně je to on.

Nejraději by si v dramatickém gestu promnula víčka jako postava v nějaké komedii, ale věděla, že jí zrak slouží skvěle. Určitě je to on! Stáhla krk do kabátu jako želva.

Blížil se k ní Gabriel Burnett, který byl časopisem *Times* vyhlášen Fotografem roku a za své nádherné snímky získal titul Nejlepší britský portrétní fotograf, cenu Wordhama-Smithe a spoustu

dalších ocenění. Sudičky mu nadělily talent i krásu plnými hrstmi, a stal se miláčkem médií.

Co tady dělá? Ne, určitě ji nepřijel vyzvednout. Musí to být náhoda. Přesto znejistěla. Vyhrála přece fotografickou soutěž a on je fotograf. Někdo by ji tu měl vyzvednout. A Gabriel stojí v příletové hale...

Tohle. Nemůže. Být. Pravda.

Přikázala si, že musí zůstat naprosto chladná, ale srdce ji neposlechlo, na okamžik se zastavilo a pak vyrazilo do akce jako vlak, který se vyřítíl z tunelu, a bušilo rychlostí tisíc úderů za minutu. Gabe Burnett. Zamířil k ní a rychlým, trhaným pohybem, na který si dobře vzpomínala, si odhrnul tmavé vlasy z čela.

Nejraději by se otočila a utekla, jenže nohy se jí proměnily ve dvě hroudy jílu a odmítaly poslušnost. Prosmýkl se podél bariéry a vytáhl papír popsaný různými tahy. *Fiona H.* Vypadalo to, jako by psal její jméno ve spěchu a na příjmení už mu nezbyval čas, ale nejspíš ho napadlo, že by tu mohla být i jiná Fiona, a tak přidal alespoň *H.* Pamatuje si její jméno? Od jejich setkání uběhlo už deset let. Poznává ji? Nejspíš ne. Od té doby musel učit tisíce studentek. Za studií byla vyzývavější a sebejistější než teď, nosila volné lacláče značky Banarama, krátké jednobarevné svetry, které jí odhalovaly břicho, a do vlasů si vážala šátky. Fiona si přesně vybavovala okamžik, kdy se její sebevědomí roztránilo jako skořápka starého vlašského ořechu. A ten okamžik souvisel s mužem, který teď stál tři metry od ní, držel pomačkaný papír s jejím jménem a rozhlížel se po terminálu s klidem a nenuceností člověka, který se všude cítí doma.

„To jsem já,“ řekla, zvedla ruku jako školačka a kývla směrem k papíru. „Fiona. Fiona Hanningová.“

„Skvělé. Čekáte dlouho?“ Nacpal si neuměle vyrobenou ceduli do kapsy a překvapil Fionu drobnou úklonou.

Zírala na něj a nechala klesnout ruku, kterou k němu předtím napřáhla. Ani se neomluvil. Ušklíbla se. Přišel o půl hodiny později! Jenže lidé jako on se neomlouvají ani za horší prohřešky. Nemusí.

„Jsem Gabriel Burnett. Většina lidí mi říká Gabe. Rád vás poznávám.“ Znovu se uklonil, ale tentokrát jí podal ruku a ona musela tu svou vydolovat z kapsy. „Tady se lidi na uvítanou uklánějí.“

Věděla to – před odletem intenzivně studovala. Od něj ale takový pozdrav nečekala.

„Rychle si na to zvyknete. Taky milují vizitky. Pokud vám ji někdo podá, dejte si záležet na tom, abyste si ji od něj vzala oběma rukama a zacházela s ní jako s cenným předmětem. Hlavně si ji nestrkejte do kapsy. Opatrně si ji uložte do peněženky nebo do kabelky. Zacházejte s ní s respektem. A když o tom mluvím, respekt je v Japonsku hodně důležitý.“

„Jasně,“ odpověděla. Záplava informací ji překvapila. Pamatovala si, že Gabe býval spíš zdrženlivý a málomluvný. Rozohnil se jedině ve chvílích, kdy mluvil o práci. Neviděla ho ale deset let. I ona se za tu dobu hodně změnila. S úsměvem si vybavila, co jí Avril řekla těsně předtím, než ji vysadila na letišti: „Přestaň se schovávat v ulitě. Nikdo tě tam nezná. Můžeš prostě být sama sebou.“ To se ale snadno řekne, pokud jste sebevědomá moderátorka ranní televizní show vdaná za svou životní lásku a matka rozkošného dvouletého dítěte. Avril a Fiona se poznaly na novinářské cestě do Kodaně a od té doby byly blízké kamarádky.

Z přemýšlení ji vytrhl Gabeův hlas: „Tohle je váš kufr?“

Kývla a sebejistě zvedla bradu. Už jí není osmnáct.

„Cestujete nalehko.“ Tázavě povytáhl obočí. „Nic víc s sebou nemáte?“

„Ne,“ odpověděla.

„Aspoň bude cesta vlakem jednodušší.“ S těmi slovy se chopil madla kufru, který Fioně připadal obrovský, a vykročil před ní.

Zabalit si na dva týdny na místo, kde nikdy nebyla, připadalo Fioně jako nadlidský úkol. Zachránila ji Avril, která jí přispěchala na pomoc a dobromyslně ji popichovala. Ovšem kdyby se Fiona držela původního plánu vzít si s sebou jen džíny a trička, stačil by jí o polovinu menší kufr.

Držela krok s Gabem a prodírala se za ním davem. Nedokázala se soustředit na nic jiného než na neznámé výjevy a zvuky, které jí obklopovaly. Vzpamatovala se, až když na nástupišti plném lidí čekali na vlak.

„Ehm... jste moc hodný, že jste mě přišel vyzvednout.“

Gabe protáhl obličej a promluvil tak tiše, aby ho slyšela jen ona. „Ach ano. Došlo k malé změně plánu. Jutaka Araki se potřeboval kvůli úmrtí v rodině vrátit domů do Niseka. Obávám se, že se budete muset spokojit se mnou.“ Jízlivě se ušklíbl a dodal: „Kvalifikaci mám docela dobrou.“

Jeho domýšlivost ji štvala, ale ještě víc ji rozčílilo, že se jí náhle zrychlil tep. Loupla po něm podrážděným pohledem. „Já moc dobře vím, kdo jste, pane Burnette,“ odpověděla. Aby se navzájem slyšeli, musela se ke Gabeovi naklonit blíž.

„Pane Burnette. Au. To zní, jako by mi bylo sto tři let. Teď jste mě tedy usadila.“ Tiše se zasmál.

Pevně stiskla zuby, aby odolala nutkání odpovědět, že přesně ví, kolik mu je let.

„Nevadí,“ pokračoval. „Mrzí mě, co se stalo Jutakovi, ale nedá se nic dělat. Zavolali mi z univerzity – kdysi jsem tam přednášel – a požádali mě, abych ho zastoupil. Zním profesora Kobašiho, který tu vede studijní program, a jeho ženu. Vlastně jsou to moji domácí. Pronajal jsem si od nich domek, ve kterém mám i ateliér.

Každopádně, pokud byste se s Jutakou chtěla setkat, ke konci vašeho pobytu by se sem měl vrátit.“

„Určitě ho skvěle zastoupíte,“ opáčila Fiona a samotnou ji překvapilo, jak je odvážná. Stejně tiše jako on dodala: „Jak jste řekl, kvalifikaci máte *docela* dobrou.“

Místo aby se urazil, zazubil se na ni. „Hezky jste mě setřela.“

„Na to nejste zvyklý, co?“ poznamenala suše dřív, než se stačila zarazit. Snaží se s Gabem Burnnettem flirtovat?

Věnoval jí ironický úsměv a pátravě se jí zadíval do tváře, jako by jí až teď pořádně zaregistroval. Seděli vedle sebe na lavičce, takže se před ním nemohla schovat ani utéct. „Nejsem zase tak nesnesitelný, jak se o mně povídá,“ prohodil. „Nesmíte věřit všemu, co se píše v novinách.“ Zadíval se jí do očí a ona na okamžik zauvažovala, jestli jeho slova nemají nějaký skrytý význam. V určitém období se jeho tvář objevovala v tisku skoro stejně často jako fotografie, jejichž byl autorem. Obvykle do něj byla zavěšená nějaká mladá modelka.

„Bulvár moc nečtu. Moje kamarádka Kate dřív pracovala v PR agentuře a tvrdí, že ty články jsou většinou založené na výmyslech. A další kamarádka Avril pracuje v ranní televizní show a obvykle ví, jaká pravda se za těmi drby schovává.“

„Rozumný přístup,“ kývl. „A proč jste si vybrala Japonsko?“

Nebyla si jistá, jestli se uvolnila proto, že si ji Gabe zálibně prohlíží, anebo proto, že si na ni zjevně vůbec nevzpomíná. Vytáhla z kapsy slonovinové *necuke*. „Kvůli tomuhle.“

Zvedl ruku a bříškem prstu přešel po hladkém povrchu ozdobného knoflíku. „Můžu?“

Podala mu ho. „Patřil tátovi. Ten zemřel, když jsem byla ještě nemluvně. Tenhle knoflík jsem našla ve svých šesti letech. Netušila jsem, co to je, ale pak mi to babička pověděla. *Necuke*. Táta si

ho jako kluk koupil ve starožitnictví a chtěl se kvůli němu podívat do Japonska. Nikdy se sem nedostal. Takže když jsem se dozvěděla o té soutěži...“ Pokrčila rameny a vzala si od Gabea knoflík zpět. Kulatá věčička jí žuchla zpátky na dno kapsy a ucítila ji na stehně. Její blízkost Fionu uklidňovala.

„Sentimentální, ale hezké. V Tokiu poznáte skutečné Japonsko.“ Zasněně se usmál. „Je to země kontrastů: rychlá, moderní, pokroková, všude samé neony a nejnovější technologie, ale zároveň tu lidé respektují umění, kulturu a tradice. Nikdy dřív jsem na takovém místě nežil.“

„Takže tu žijete?“

„Pendluju mezi Tokiem a Londýnem.“ Odmlčel se. „Budete bydlet u Kobašiových.“ Znovu se ironicky usmál. „Paní Haruka je moc sympatická a zajímavá. A je velká milovnice čaje.“

Fiona se zájmem napřímila záda. „Já čaj zbožňuju. Jedna z věcí, které bych tu chtěla zažít, je čajový obřad, ačkoli vůbec nevím, co si pod tím představit.“

„Tak to budete na správném místě. Haruka je čajová mistryně a spolu s dcerou vlastní čajovnu, kde obřady pořádají. Žijí tím.“

„Vážně?“ Fioně zářily oči. Milovala svou japonskou čajovou konvičku se zúženým zobáčkem a bambusovým držadlem. Líbilo se jí, jak je křehká a jak se v jejím jednoduchém designu mísí krása s praktičností. Uvolnila se a rázem zapomněla na to, že se s tímhle mužem vlastně neměla setkat a že mu vůbec nedůvěřuje. Zpřímá mu pohlédla do očí a přátelsky se usmála. *Je to moc hezký chlap*, pomyslela si.

„Hm,“ zamručel a zatvářil se odtažitě, jako by překročila nějakou neviditelnou hranici. Vzápětí se odvrátil. Se zaťatými čelistmi zíral kamsi do dálky přes nástupiště plné lidí.

Fiona vrazila ruce do kapes a jedním prstem pohladila *necuke*.

Gabe jí dal jemně, ale naprosto jasně najevo, že si od ní chce udržovat odstup. V hrudi jí zabořilo, jako by spolkla celý bochník celozrnného chleba. Gabe Burnett si nikdy nepotrpěl na vysoké, nemotorné holky, jako je ona, ale musí ji odmítat tak okatě? Než se před několika lety přestěhoval do Japonska, bulvár podrobně mapoval jeho milostný život. Bylo jasné, že má slabost pro elegantní, okouzující drobné brunetky s neochvějným sebevědomím.

„Pokud se vám takové věci líbí,“ pronesl přezíravě a podíval se na hodinky. „Napodruhé už byste se nudila. Je to jen atrakce pro turisty.“

„Ale já jsem turistka,“ namítla trochu podrážděně Fiona.

„Což mi připomíná – máte železniční průkaz?“

„Ano.“ Dočetla se, že se turistům doporučuje, aby si ho koupili už před příletem. Ona ho dostala spolu s letenkami.

Gabe neodpověděl. Vzápětí do stanice tiše vklouzl vlak. Když nastoupili, Fiona se ke Gabeovi otočila, aby mu něco řekla. Ještě předtím, než si položil prst na rty, ji zarazilo ticho ve vagonu. V Japonsku se podle všeho ve vlacích nemluví! Gabe vytáhl telefon a začal si něco prohlížet. Napodobila ho a zbytek cesty strávili v celkem příjemném mlčení.

Vystoupili z vlaku, zařadili se do davu a Gabe ji vedl halou na jiné nástupiště, kde přestoupili.

„Tohle je linka Jamanote,“ informoval ji Gabe. „Budete ji hodně používat, takže se vyplatí o ní vědět co nejvíc. Je to okružní linka a staví na nejdůležitějších nádražích. My jedeme na Nippori. Profesor Kobaši bydlí v hezké staré čtvrti Janaka.“

Vagon byl přečpaný, ale i tady panovalo ticho. Skoro o hodinu později vystoupili do slábnoucího odpoledního slunce. Z Fiony už vyprchalo prvotní nadšení z toho, že je tady, a údy jí ztěžkly vyčerpáním. I obyčejná chůze jí připadala nad její síly. Gabe na ulici

nasadil ostré tempo a ani se neohlédł, aby se přesvědčil, že ho Fiona následuje. Alespoň že se jí staral o kufr. Rázoval několik kroků před ní a ona se při pohledu na jeho široká ramena nemohla zbavit dojmu, že by tu nejraději vůbec nebyl. Nejspíš má jediný cíl: co nejrychleji se jí zbavit.

Kráčela za ním a vůbec se jí nelíbilo, jak si připadá ztracená. Neměla tušení, v jaké části města se nacházejí. Vědomí, že nemá všechno pod kontrolou, bylo nepříjemné a znervózňovalo ji. Je tak daleko od domova! Během šestnáctihodinového letu se nechala ukolébat pocitem bezpečí v omezeném prostoru letadla a úplně zapoměla na to, jak obrovskou vzdálenost zdolává. Teď na ni tvrdě dolehla realita. Obklopovala ji neznámá architektura, podivné dopravní značky, obrovská změť kabelů na sloupech, jaká se doma nevidí, a pouliční lampy, které jí připomínaly spíš zdobené ptačí budky. Tokio se nepodobalo žádnému z míst, která zatím navštívila. Ačkoli byla ulice široká, domy stály hned u chodníku a přední dveře obklopovaly květináče s rostlinami, jako kdyby se jimi majitelé snažili nahrazovat předzahrádky. Skoro všechno tu bylo vyrobené ze dřeva – tedy kromě zeleně natřených střech z pálených tašek, které se ostře svažovaly a končily krátkým převisem.

Když se zastavila, aby si prohlédla bambusové okenice, Gabe na ni počkal. „Tohle je hodně stará část města. Tyhle domy tu stojí už několik set let.“

„Líbí se mi, jak je tu všechno ze dřeva,“ vydechla. Nezvyklé budovy ji fascinovaly, i když jí jejich jinakost připomínala, jak daleko je od domova.

„To je *sugi*. Japonský cedr,“ odpověděl a už zase rázoval několik kroků před ní.

Probodla jeho záda naštvaným pohledem a zrychlila, aby s ním

srovnala krok. V tu chvíli zahrnul ostře doprava do užší uličky a zastavil se před výlohou obchodu.

S úsměvem si prohlížela velkou čtvercovou výlohu – bylo to něco mezi balkonem a arkýřem, jaké znala z domova. Výlohu rámovaly větvičky popínavého jasmínu. Za sklem se skvěla nádherná, ale minimalistická výstavka čajových konviček s elegantními hubičkami a tradičních, krásně glazovaných čajových šáleků. Pod oknem stálo několik velkých květináčů s košatými kaméliemi posetými nalitými, temně růžovými poupaty těsně před rozpukem.

„Je to tu nádherné,“ vydechla a litovala, že nemá v ruce fotoaparát.

„Brzy si na to zvyknete. Tahle čajovna patří Haruce. S profesorem Kobašim žijí o patro výš. Tady budete ubytovaná.“

Fiona nadšeně zatleskala. „Je to úžasné místo!“ Znovu se zadívala na nízkou střechu krytou lesklými zelenými taškami. Její okraje se zvedaly vzhůru jako špičky tureckých pantoflí a vytvářely nad okny přesah.

Uvnitř se dalo jít buď po schodech nahoru, nebo vpravo do čajového krámků, anebo doleva na širokou verandu. Gabe se okamžitě zul a něco zavolal japonsky. Fioně to znělo jako *Haruka-san*.

„Vy mluvíte japonsky?“

Zavrtěl hlavou. „Dokážu sotva pozdravit. Umím jen jednotlivá slova. Nic víc. Budete se muset zout. Tamhle ty přezůvky jsou asi připravené pro vás.“ Sám už vklouzl do větších pantoflí.

Otevřely se posuvné dveře, které vypadaly jako z papíru a dřeva, a objevila se drobná Japonka s černými vlasy vyčesanými do lesklého drdolu. Přidával jí na výšku nejméně pět centimetrů.

„*Gabriel-san*.“ Pozdravila ho s nefalšovanou radostí. Uklonila se a políbila ho na obě tváře. Pak vychrlila proud tiché japonštiny, poplácávala při tom Gabriela po pažích a černé oči jí zářily.

Fiona to nadšené uvítání zvědavě sledovala. Předpokládala,

že Japonci budou upjatí a rezervovaní. Tady však nic takového neviděla.

„*Haruka-san*, tohle je Fiona.“

Žena udělala krok dopředu, sepjala ruce a zdvořile se Fioně uklonila. „Vítejte, Fiono. Ráda vás poznávám.“ Usmívala se přátelsky, ale ne tak nadšeně jako na Gabea. Zjevně tu byl oblíbený.

„Pojďte, pojdte.“ Vedla je nahoru po úzkém čistém schodišti, které zatáčelo vpravo na malou podestu. Fiona uhodla, že jsou teď přímo nad čajovnou. Nemohla se dočkat, až se do ní podívá. Zaujal ji ale i japonský interiér, který se lišil od všeho, co znala. Žena je zavedla do velkého obývacího pokoje. Působil minimalisticky, bylo v něm málo nábytku a uprostřed místnosti pokrývaly dřevěnou podlahu velké rohože. Stálo tu také několik velmi nízkých židlí a zvláštní stůl, který vypadal, jako by měl místo desky matraci. Kromě několika kousků porcelánu na nízké komodě a maleb na závěsných svíticích tu nebyla žádná výzdoba. Fiona si všimla, že tu úplně chybí změť předmětů, typická pro dům její matky. Usmála se. Líbily se jí čisté linie a úhlednost místnosti.

Hostitelka otevřela další posuvné dveře a vedla je po dřevěném schodišti ještě o patro výš. Minuli několik místností oddělených od chodby dveřmi ze dřeva a papíru. Gabe nesl Fionin kufr. Konečně vstoupili do malé čtvercové místnosti s futonem. Haruka vytáhla bambusovou roletu a objevily se dveře na balkon, který se táhl podél celé zadní stěny domu a otevíral se z něj výhled na krásnou zahradu v zenovém stylu.

„Ach, to je ale krásná zahrada!“ vykřikla Fiona a nadšeně spráskla ruce. Japonka se na ni vřele usmála.

„Ukážu vám ji později. Dáte si něco k pití?“

„Já se nemůžu zdržet,“ odpověděl spěšně Gabe. „Musím se vrátit.“ Otočil se k Fioně. „Myslel jsem, že v prvních dvou dnech bych

vám mohl ukázat Tokio. Až se aklimatizujete, můžete začít přemýšlet o své výstavě.“

Fiona kývla. Potěšilo ji, že Gabe o výstavě ví. Dělal si kvůli ní docela starosti. Do soutěže se přihlásila hlavně s vidinou výletu do Japonska, ale vyhrála především možnost vystavit dva týdny po návratu své práce v Japonském centru v londýnské čtvrti Kensington. Byla to úžasná příležitost. Upozorní na sebe, a možná dokonce nějaké fotografie prodá. Těšila se, že bude pracovat s Jukatou Arakim, kterého proslavily nádherné snímky krajin, a doufala, že se od něj hodně naučí a nechá si od něj s tématem výstavy poradit.

Bude se ale muset spokojit s Gabem. Nebyla si jistá, jestli jí dokáže pomoci. Vždyť fotí hlavně portréty.

„Za aklimatizaci budu vděčná,“ odpověděla tiše. Začínal na ni doléhat jet lag – byla unavená, nesoustředěná a teď se jí ke všemu zatočila hlava. Trochu se zapotácela a Gabe ji chytil za paži. Pohlédla mu do očí a zahlédla v nich jakýsi záblesk. Zatajila dech, ale to už ji Gabe spěšně pustil. Zatvářila se nepřístupně a přinutila se soustředit. Gabe se nemusí ničeho obávat. Už jednou se totálně ztrapnila, když o něm v minulosti toužebně snila. Znovu stejnou chybu neudělá, bez ohledu na to, jak moc ji Gabe přitahuje.